

Torsdag aften **Aftenposten** 6. desember 1945

Klingesaken opptatt til doms

Klinge ber retten om forståelse og barmhjertighet.

I formiddag fikk forsvareren i saken mot torturisten Klinge, advokat Adam Hiorth, ordet. Han tok bestemt avstand fra aktors påstand mot at folkeretten kunne anvendes i denne sak. Folkeretten er ikke noen integrerende del av norsk rett. Hvis folkeretten skulle kunne anvendes i norsk rettspraksis, måtte det skje ved en særskilt akt av norsk lovgivende myndighet. Idømmelse av dødsstraff etter den provisoriske anordning av 4. mai 1945 kunne derfor bare bli et brudd på Grunnlovens paragraf 97.

Klinges skyld rækker ikke så langt som aktor vil ha det til. Og det er et trekk, selv i de verste av hans forbrytelser som ikke må glemmes; han har ikke vært den verste på Victoria Terrasse, han synes så å si å ha holdt seg til instruksene. Instruksene i seg selv er opprørende nok, men når hans overordnede først har bekvemmet seg til å bruke tortur, så er det iallfall et for mildende moment for tiltalte at han ikke har overskredet instruksene, og brukt djevlskap av egen oppfinnelse.

Man kan i anledning denne sak høre den betraktning at når en alliert krigsrett har dømt tyskeren til døden, skjønt han handlet etter ordre og når den norske torturisten Haaland måtte laze sitt liv, så kan det ikke være tale om noen skånsel for en tysk torturist. Men ved nærmere ettertanke vil man finne en himmelvid forskjell. Blomberg tok livet av flere uskyldige mennesker, Haaland torturerte sine egne landsmenn for å hjelpe fienden. Klinge har ikke ment å ta noe menneskeliv, og han handlet slik som han trodde det var i hans lands interesse. Det må også tas i betraktning at Klinge konsekvent unnlot å føre nærmere navnne på sine fanger opp på de lister, som gikk til Polizeigericht Nord eller til sjefen for eksekutivavdelinger, boddelen på Trandum, Hans. Klinge er ikke bare en man som søkte seg offer, han er selv et offer — et offer for det mest jernharde, det mest djevelake system som noen statsmakt noensinne hadde våget å sette i verk.

På grunn av tiltaltes egen erkjennelse var forsvareren avskåret fra å påstå frifinnelse. Han innskrenket seg derfor til å påstå ham bare ansett på mildeste måte.

Etter en kort replikk av aktor ba Klinge om ordet. Han henstillet til retten å ta i betraktning at han utelukket hadde handlet som han hadde gjort for å tjene sitt fedreland i dets ytterste nød. Han og hans kamerater hadde ment at det var Tysklands redning å holde Norge som den siste skanse, og derfor gjaldt det å knekke Milorg.

med alle midler. Selv hadde han mistet begge sine foreldre under krigen, og sin kone og sitt barn hadde han ikke hørt noe fra. Men likevel hadde hans handlinger ikke vært diktet av hat. Han hadde trodd på nyordningen i Europa, men han forsto nu at det ikke var noen god sak han hadde kjempet for. Han ba retten om å vise forståelse og barmhjertighet.